

Předmluva

Jsem rád, že jsem si díky této knize mohl s Pavlem konečně pořádně „popovídat“. Při jeho i mé vytíženosti jsme si za ta léta na sebe tolik času bohužel nenašli. Jsem přesvědčen, že mnoho Pavlových kamarádů, známých, spolupracovníků či klientů nyní také ocení možnost Pavlovi položit otázky, na které se ho chtěli zeptat, ale nikdy na to „nebyl čas“. Po přečtení knihy mám stejný pocit jako pokaždé, když se s Pavlem loučíme – bylo to poutavé, obohacující a inspirující.

Pro někoho, kdo se s danou problematikou teprve seznamuje, může působit řada tvrzení v knize jako přehnaná a až těžko uvěřitelná. Po jejich přečtení může i životní optimista snadno podlehnout depresi. Čtenář tak stojí před nelehkým rozhodnutím – jako ve filmu *Matrix*. Vezme si modrou pilulku, probudí se ve své posteli a dál žije ve své realitě s chutným steakem, který neexistuje? Pak může knihu rovnou zavřít. Anebo se rozhodne vzít si červenou pilulku – jako hlavní hrdina filmu Neo – a pokračovat ve čtení? Poznání je to bolestivé. Ale je lepší žít ve sladké iluzi, nebo poznat pravdu? Rozhodnutí je na každém z nás.

Ovšem není vše černé. Kniha vzhledem ke zvolenému formátu rozhovoru umožňuje jít do šířky i hloubky v řadě témat a část o Pavlově podnikatelském úspěchu je krásnou motivací pro všechny, v nichž dřímá duch podnikatele, jen dosud nenašli odvahu uskutečnit onen první krok. Tento osobní příklad bychom optikou dnes tolik populární kvantové fyziky mohli vidět jako důkaz obrovské síly naší mysli, kdy si sami vytváříme vlastní realitu a naše možnosti jsou mnohem větší, než nás učili doma a ve škole.

Jako tenká nit, která neviditelně spojuje různé pasáže na zdánlivě různá témata v knize, se mi při čtení knihy na mysl neustále vracel citát, který je přisuzován Mayeru Amschelmu Rothschildovi: „Dejte mi moc vytvářet a kontrolovat peníze, a nebude mě zajímat, kdo píše zákony.“ Téměř přesně sto let po jeho smrti, v roce 1913, se skupině bankéřů podařilo založit soukromou centrální banku a myšlenku z citátu konečně uskutečnit. Tato centrální banka se jmenuje Federal Reserve – a dodnes určuje naše osudy mnohem víc, než si uvědomujeme či jsme ochotni si připustit.

Když jsem v roce 1999 publikoval svoje první analýzy ohledně zlata a jako jeden z hlavních důvodů pro možný růst jeho ceny jsem uváděl velmi expanzivní měnovou politiku tehdejšího šéfa Federal Reserve Alana Greenspana, ani ve snu by mě nenapadlo, kde se budeme nacházet po dvaceti letech. Kdybych tehdy u státnic profesorovi tvrdil, že úrokové sazby mohou být i záporné, patrně by mě od zkoušek vyhodil. Když jsem v roce 2009 psal o největší finanční krizi od roku 1929, nevěřil jsem tomu, že budou schopni oddalovat finální řešení problémů tak dlouho. Bohužel toto odložení řešení problému spočívajícího v uměle nízkých úrocích a enormním zadluže-

ní způsobilo, že po jedenácti letech stojíme před problémem mnohem větším. Jsem rád, že kniha podává velice srozumitelně a jasně odpověď na otázky, které roky slýchávám: Kdo to všechno zaplatí? A jak se proti tomu můžu bránit?

Je jasné, že odstranění nerovnováh, které se kumulují více než dvacet let, nebude bez bolesti. Ve vztahu k přírodě i sobě samým jsme se mnoho let odchylovali od zdravého a udržitelného stavu – a koronavirus nás k rovnováze částečně vrací. Pravděpodobně nás čeká i přehodnocení toho, jak je nastaven finanční systém a co vlastně znamená pojem peníze. Na jednu stranu to zřejmě bude katastrofa rozměrů, které nikdo z nás nezažil, na stranu druhou obrovská příležitost posunout lidstvo na novou, lepší úroveň. V tomto jsem optimista jako Pavel, protože vím, že věci jsou řízeny inteligencí dalece přesahující lidský mozek v současné úrovni jeho rozvinutosti.

Díky, Pavle, za tvoji odvahu tuto knihu napsat. Díky za tvoji dlouhodobou snahu dávat lidem informace a možnosti, jak se alespoň částečně připravit na změny, které nás čekají.

Štěpán Pírko,

předseda představenstva Colosseum, a. s.

